

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok dne
 výrok **VŠE** dne **9. 10. 2019**
 a je vykonatelné dnem **9. 10. 2019**

V Chrudimi

dne **14. 12. 2020**

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 9. října 2019 o odvolání obžalovaného por. PČR Bc. R. N., narozeného , trvale bytem , proti rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 7. února 2018, č. j. 7 T 149/2017 - 513,

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu zrušuje v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se nově rozhoduje tak, že

obžalovaný

por. PČR Bc. R. N.

narozený , trvale bytem

je vinen, že

v období od přesně nezjištěné doby roku 2014 do 27. 2. 2016 se vzrůstající četností v místě současného bydliště na adrese a předchozího bydliště na adrese , okr. , psychicky (i v přítomnosti jejich nezletilých dětí), ale i fyzicky týral svoji manželku prap. PČR Mgr. nar. , služebně zařazenou na Místním oddělení Policie ČR , tím způsobem, že schvaloval její oblečení do zaměstnání, včetně spodního prádla, kdy po návratu z práce jí kontroloval kalhotky, zda je nemá ušpiněné od spermatu, zakazoval jí nosit sukně, aby neprovokovala jiné muže, doblížel na její pracovní činnost velmi častými telefonními kontakty, oslovoval ji vulgárními výrazy „kurva, čubka, děvka“, zaslal jí vulgární SMS zprávy, kde ji osočoval z nevěry, omezoval sociální kontakt s kamarády a rodinou jmenované, kdy zároveň došlo minimálně celkem ke dvěma fyzickým útokům na její osobu ze strany obžalovaného, a ke poslednímu násilnému napadení došlo dne 27. 2. 2016, a to úderem pěstí do hlavy, na základě kterého vyhledala lékařské ošetření ve fakultní nemocnici kdy až po této události věc začala šetřit Policie ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje P. J.

tedy

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a takový čin páchal po delší dobu

čímž spáchal

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) let.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce dvou (2) let.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a přečinem urážky mezi vojáky podle § 378 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let a šesti měsíců.
2. Podle skutkových zjištění okresního soudu se uvedeného jednání dopustil tím, že v období od přesně nezjištěné doby roku 2014 do 27. 2. 2016 se vzrůstající četností v místě současného bydliště na adrese [redacted] a předchozího bydliště na adrese [redacted], okr. [redacted], psychicky (i v přítomnosti jejich nezletilých dětí [redacted]), ale i fyzicky týral svoji manželku prap. PCR Mgr. [redacted] nar. [redacted], služebně zařazenou na Místním oddělení Policie ČR [redacted], tím způsobem, že schvaloval její oblečení do zaměstnání, včetně spodního prádla, kdy po návratu z práce jí kontroloval kalhotky, zda je nemá ušpiněné od spermatu, zakazoval jí nosit sukně, aby neprovokovala jiné muže, dohlížel na její pracovní činnost velmi častými telefonními kontakty, oslovoval ji vulgárními výrazy „kurva, čubka, děvka“, zasílal ji vulgární SMS zprávy, kde ji osočoval z nevěry, omezoval sociální kontakt s kamarády a rodinou jmenované, kdy zároveň došlo minimálně celkem ke dvěma fyzickým útokům na její osobu ze strany obžalovaného, a k poslednímu násilnému napadení došlo dne 27. 2. 2016, a to úderem pěstí do hlavy, na základě kterého vyhledala lékařské ošetření ve fakultní nemocnici [redacted], kdy až po této události věc začala šetřit Policie ČR, kdy uvedeného jednání se por. Bc. [redacted] jako příslušník Policie ČR dopouštěl vůči manželce prap. Mgr. [redacted], která byla po celou inkriminovanou dobu příslušnicí Policie ČR s nižší hodností, než měl obžalovaný, když toto shora popsané jednání je útokem na lidskou a vojenskou důstojnost jiného a je urážkou, která je objektivně způsobila snížit čest, vážnost a důstojnost napadeného i Policie ČR.
3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání obžalovaný, a to do výroku o vině i do výroku o trestu. Namítá, že se necítí být vinen trestným činem dle rozsudku a uvedeného skutku se nedopustil. Okresní soud důkazy hodnotil naprosto chybně a dospěl k nesprávným skutkovým i právním závěrům. Obžalovaný po celou dobu vypovídal konzistentně a shodně. Konzistentní a shodné výpovědi však neplatí pro poškozenou, která při výslechu v přípravném řízení odmítla vypovídat a u hlavního líčení uvedla skutečnosti naprosto v souladu s obžalovaným, tedy výslovně uvedla, že se necítí být poškozenou a že manželství je naprosto harmonické a je v něm spokojená. Obžalovaným není vulgárně napadána či titulována, vyloučila, že by byla někdy fyzicky napadena a tato její výpověď byla podpořena i výpověďmi svědků [redacted], [redacted] a [redacted]. Okresní soud však vzal v potaz toliko výpovědi svědků [redacted], [redacted] a [redacted], které ovšem vycházejí z informací primárně poskytnutých svědkem [redacted] a následně reflektují pouze skutečnosti uvedené touto osobou údajně z úst poškozené. V řízení nebylo prokázáno, že to byla skutečně poškozená, kdo daným osobám informace sdělil a že se nejedná pouze o informace

vypuštěné [redacted] resp. tím se okresní soud vůbec nezabýval, když mnohdy informace, které měla údajně poškozená svědkům sdělit, nebyly nikterak písemně zaznamenány a je otázkou, zda jsou svědci schopni vůbec rozlišit, které informace obdrželi od svědka [redacted] a které od poškozené. Okresní soud pak opomíjí i fakt, že běžnou praxí bývá i to, že je obvinění ze strany poškozené učiněno s cílem ublížit obžalovanému, ať již z jakéhokoliv důvodu, a ve chvíli, kdy poškozená zjistí, jaké důsledky její obvinění způsobilo, uvědomí si závažnost svého obvinění, což má následně vliv i na její postoj v průběhu trestního řízení. Okresní soud se nezabýval tím, jaké byly důvody poškozené k její výpovědi.

4. Dále namítá, že okresní soud k závěrům o věrohodnosti poškozené došel bez toho, aniž by měl k dispozici znalecký posudek. Soud prvního stupně zcela rezignoval na vypracování znaleckého posudku ověřující věrohodnost výpovědi poškozené, a nevyužil tak veškeré prostředky k zajištění daného posudku, byť jde o zásadní důkaz. Bez znaleckého posudku a bližšího zkoumání jejich možných motivů a důvodů pro rozpor mezi vyjádřeními poškozené v přípravném řízení a v hlavním líčení není dle jeho názoru možné dojít k závěru o věrohodnosti či nevěrohodnosti výpovědi či sdělení poškozené. Nelze ani vyloučit, že všichni svědci vypovídali po vzájemné domluvě, aby podpořili věrohodnost svých tvrzení a zvýšili pravděpodobnost odsouzení obžalovaného vyšším množstvím výpovědí, přičemž soud se nijak nezabýval věrohodností svědků, jejich motivy a možnou domluvou. Kromě toho soud přehlédl i důležitou skutečnost, a to zprávu zaslou v aplikaci Messenger svědkovi [redacted] který potvrzuje, že dostal od [redacted] osnovu a podle toho napsal záznam. K určitému ovlivňování mezi svědky tedy docházelo. Dále pak soud nevzal u svědkyně [redacted] v úvahu její minulost, kdy tato poškozená sama několikrát sdělovala, že měla problémy se svým otcem, který týral její matku.
5. Obžalovaný dále namítá, že soud při hodnocení důkazů postupoval zcela jednostranně a selektivně vybíral pouze pasáže, kdy se svědci zmiňují o tom, že měli informace o možném závadovém jednání obžalovaného. Naopak svědectví v jeho prospěch bagatelizuje tím, že svědci nemuseli o ničem vědět. Dále pak rozebírá výpovědi svědků [redacted], z nichž dovozuje, že si nikdy žádných známek násilí na poškozené nevšimli a o žádných problémech v manželství nevěděli. Stejně tak bratr poškozené nic takového nezaznamenal a svědkyně [redacted] – bývalá manželka obžalovaného sice uvedla, že na ni obžalovaný žárlil, ale i ona žárlila na něj a pokud docházelo k neshodám, tak zcela běžným. Svědek [redacted] sice popsal údajné týrání poškozené s tím, že se mu poškozená svěřovala, nicméně také nikdy neviděl žádné zranění a kromě toho je třeba zohlednit, co bylo na pozadí sdělovaných informací svědku [redacted] co konkrétně bylo příčinou změn nálad poškozené, apod. V případě svědka [redacted] je zcela evidentní zájem o poškozenou, když svědek cíleně poškozenou kontaktoval a její přítomnost vyhledával. Poškozená mu tak mohla záměrně podávat dezinformace nezakládající se na skutečných událostech, a to jen proto, aby utlumila jeho zájem o její osobu. Poškozená mu jakákoliv další tvrzení sdělovala pouze z důvodu, aby se mu jevila jako nevyrovnaná a komplikovaná osoba s mnoha problémy doma, o kterou by z tohoto důvodu mohl ztratit zájem. Kromě toho namítá, že žádný hovor mezi obžalovaným a svědkem [redacted] neproběhl.
6. U všech ostatních svědků nelze rozlišit a určit, do jaké míry jsou informace těchto svědků věrohodné a jaké konkrétní informace svědci měli přímo od poškozené a jaké od svědka [redacted]. Kromě toho svědkům nepřísluší hodnotit psychologický stav poškozené, její duševní zdraví, apod. k tomu jsou příslušní pouze znalci. Všichni tito svědci, kteří měli informace od svědka [redacted], vnímali poškozenou neobjektivně a soustředili se při kontaktu s ní na znaky údajného týrání. Celá situace vzešla od svědka [redacted] nikoliv od poškozené. Otázkou, o kterou se soud nezajímal, je, z jakého důvodu nebylo oznámení iniciováno poškozenou, důvodů mohlo být více. Svědek [redacted] mohl chtít poškozené pomoci, nebo naopak poškodit obžalovaného, kdy motivem mohla být i snaha utvrdit nadřazené, že jeho dosazení do funkce, pro kterou neměl kvalifikaci, bylo správné, stejně tak důvodem mohlo být to, že poškozená sama tuto skutečnost řešit nechtěla, jelikož se obžalovaný žádného jednání nedopouštěl. Je evidentní, že poškozená neměla zájem na dalším

blíže řešení těchto nepravdivých tvrzení a jejich neustálém vyvracení každému, komu se z úst svědka [REDACTED] donesly, když ani nevěděla, komu všemu dané informace svědek [REDACTED] sděluje.

7. K četnosti volání a SMS mezi obžalovaným a poškozenou je třeba hodnotit i četnost volání a SMS s kolegou [REDACTED] který jí kontaktoval minimálně 3x denně, což není běžné mezi kolegy. Četnost komunikace mezi obžalovaným a poškozenou má za standardní, obzvláště pokud mají nezletilé děti a musí řešit chod domácnosti. Četnost hovorů a SMS v průměru 6,5 denně je standardní a běžnou. Navíc četnost volání ze strany poškozené v průměru 5,3 denně také nespovídá o tom, že by měla z obžalovaného strach a musela se mu neustále hlásit.
8. Žádný ze svědků, kteří vypovídali ve prospěch obžalovaného, s obžalovaným nepřišel do styku, prakticky ho nikdy předtím neviděli. Většinou šlo o osoby, které byly s poškozenou prakticky každý den v kontaktu na 24 hodinových směnách a měly možnost jí poznat a zejména sledovat její chování. Za tu dobu si nikdo kromě svědka [REDACTED] nevšiml toho, že by byly nějaké problémy v rodině poškozené ani nějakých známek fyzického násilí či psychického násilí.
9. K tvrzením soudu, že tvrzení svědků podporují mimo jiné i fotografie údajných SMS zpráv mezi obžalovaným a poškozenou, k tomu namítá, že se soud nezabýval možností, že uvedené SMS mohly být vyfoceny na kterémkoli telefonu kterékoli třetí osoby. Nebylo prokázáno, že telefon na fotografiích je telefonem poškozené. Naopak je více než pravděpodobné, že pisatelem zpráv byla třetí osoba, když z pouhého označení kontaktu v telefonu zcela jistě není možné dovodit, že pisatelem zpráv byl obžalovaný. Soud se dále nezabýval tvrzením poškozené, že ona sama nikdy nepodávala návrh na vykázaní obžalovaného ani jeho prodloužení, nikdy nedala k dispozici k vyfocení svůj telefon, rozhodnutí o vykázaní nikdy neobdržela ani se proti zamítnutí návrhu na prodloužení vykázaní sama nikdy neodvolala a podpisy na předložených dokumentech se nepodobají jejím podpisům.
10. Poukazuje i na zprávu OSPOD, který hovořil s oběma syny poškozené a pokud by skutečně v rodině docházelo k takovému psychickému a fyzickému týrání i před dětmi, tak by zcela jistě nebylo bez známek na chování nezletilých dětí a ty by situaci popsaly.
11. K závěrům znaleckého posudku MUDr. Laciny namítá, že z těchto vyplývá, že důvody, z jakých mohlo dojít ke zranění poškozené, mohly být i jiné než úder pěstí, kdy nelze převzít bez dalšího, že zranění bylo způsobeno úderem pěstí a navíc osobou obžalovaného, to prokázáno nebylo. Pokud jde o závěry znalce MUDr. Tůmy, ty nepovažuje za relevantní. Znalec vycházel pouze z úředních záznamů, které byly součástí spisu, stejně tak závěry o vztahovaci a žárlivosti obžalovaného dovodil znalec pouze z obsahu těchto záznamů. Otázkou je, k jakým závěrům by dospěl, pokud by měl vycházet z relevantních a procesně použitelných údajů. –
12. V další části odvolání pak obžalovaný cituje z rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 3 Tdo 1624/2016 k definici týrání, jakož i k dalším rozhodnutím a uzavírá, že ani ve světle provedených důkazů a daných rozhodnutí Nejvyššího soudu nelze dojít k závěru, že obžalovaný spáchal trestné činy, pro které byl odsouzen, nebylo prokázáno, že by jednal s poškozenou zle, s vyšším stupněm hrubosti či bezcitnosti, že by takové jednání trvalo po dobu několika měsíců a že by poškozená vnímala jednání obžalovaného jako těžké příkoří. Obžalovaný nespáchal žádný z trestných činů, pro které byl odsouzen, proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a on obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěn.
13. Krajský soud v dané věci již jednou přezkoumával rozsudek Okresního soudu v Chrudimi, který shledal zákonným a svým usnesením ze dne 29. 8. 2018 pod č. j. 14 To 100/2018 - 558 zamítl odvolání obžalovaného podle § 256 tr. řádu. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 4. 2019, č. j. 5 Tdo 274/2019 - 599 bylo shora citované usnesení krajského soudu zrušeno a zrušena byla i další obsahově navazující rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu bylo příkázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Z odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR se podává, že tento dal za pravdu

obžalovanému a dospěl k závěru, že jeho jednání nenaplnňuje znaky přečinu urážky mezi vojáky podle § 378 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku z důvodů tam uvedených, avšak současně nikterak nezpochybnil skutečnost, že jednání obžalovaného bylo správně kvalifikováno jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a neshledal v postupu krajského soudu pochybení ani v tom, že by došlo k porušení zásady subsidiarity trestní represe, jak bylo v dovolání namítáno. Krajskému soudu bylo uloženo, aby opětovně projednal odvolání obžalovaného a odstranil vady vytknuté Nejvyšším soudem ČR a pokud nezjistí žádné jiné rozhodné skutečnosti, pak musí vycházet z toho, že skutek nevykazuje znaky přečinu urážky mezi vojáky podle § 378 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a je povinen zvolit správnou právní kvalifikaci tohoto skutku a vypořádat se i s námitkami uplatněnými obžalovaným v podaném dovolání.

14. Krajský soud z podnětu podaného odvolání i ve smyslu shora citovaného pokynu Nejvyššího soudu ČR ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu znovu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které byly odvoláním napadeny, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné pouze co do použité právní kvalifikace jeho jednání.
15. Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a i v celém souhrnu logickým a podrobně odůvodněným způsobem, kterému z hlediska pravidel stanovených pro hodnocení důkazů nelze nic vytknout. Okresní soud, který důkazy provádí, je tím orgánem, který je má právo hodnotit dle vlastního uvážení a přesvědčení v souladu s tím, co z nich skutečně vyplývá. Krajský soud by provedené důkazy mohl hodnotit jinak pouze tehdy, pokud by je sám provedl, avšak k takovému postupu neshledal žádné opodstatnění. Okresní soud z provedených důkazů totiž vyvodil závěry, které z nich logicky vyplývaly, neopomněl žádné důkazy hodnotit, nehodnotil je selektivně, jak je namítáno, ale hodnotil je v celkovém kontextu v souladu s tím, co z jejich obsahu skutečně vyplývalo. Proto ani krajský soud neshledal důvod, aby znovu vyslyšel poškozenou, která v celém řízení měla opakovaně možnost se k věci vyjádřit a této využila u hlavního líčení, kde byla podrobně vyslechnuta. Stejně tak krajský soud neshledal důvod, aby byl znovu zadáván znalecký posudek z oboru psychologie na zhodnocení věrohodnosti poškozené, jak bylo namítáno, když jednak znalci nepřísluší hodnotit věrohodnost poškozené, ale toliko její osobnost a motivaci eventuálně vypovídat nepravdu, avšak konečné hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené náleží toliko soudu. Pokud tedy poškozené byla dána možnost, aby se podrobila psychologickému znaleckému zkoumání a ona to rezolutně odmítla, opakovaně se nedostavovala ke znalkyni, pak ani krajský soud nevidí nyní důvod znovu znalecký posudek zadávat, pokud snad poškozená svůj názor změnila.
16. Poškozená však využila možnosti a sama se podrobila znaleckému zkoumání u znalců z oboru psychiatrie a psychologie a znalecký posudek byl obhajobou předložen krajskému soudu. Krajský soud oba znalce vyslechl a dospěl k závěru, že jejich posudky jsou neúplné a kusé neodrážející všechny zásadní okolnosti daného případu a jejich závěry tak nemohou být pro posouzení dané věci zásadní a opodstatněné. Oba znalci uvedli, že neměli k dispozici obsah vyšetřovacího spisu, neznali genezi výpovědi poškozené, nevěděli o tom, že již jednou odmítla se podrobit znaleckému zkoumání, v podstatě je dané okolnosti nezajímaly, nebyly pro ně podstatné. Oba pak dospěli k závěrům, že poškozená netrpí a ani v minulosti netrpěla žádnou forenzně významnou duševní poruchou ani chorobou, ani poruchou bez forenzního významu. V době, kdy mělo dojít k vyšetřovanému deliktu, rovněž nebyly zjištěny žádné známky forenzně významné psychické poruchy ani obdobného stavu. Aktuální duševní stav poškozené nevykazuje

žádné známky duševní poruchy ani choroby ani obdobného stavu včetně poruchy přechodné. Vzhledem k negativnímu zjištění psychické poruchy dříve i nyní nelze zjistit žádné známky psychické újmy v této souvislosti. Osobnost poškozené nevykazuje žádné nápadnosti a známky poruchy. Intelektová úroveň dosahuje pásma populačního průměru. Všechny logicko syntetické operace jsou bezporuchové, schopnost orientace v sociální realitě nenarušena. Emotivita je zralá, hierarchie hodnot kvalitní, sociální vztahy nenarušeny. Schopnost vnímat informace, nezkraslené ukládat do paměti a opět vybavovat není narušena. Obecná i konkrétní věrohodnost není narušena. Vyšetření nezjišťuje žádné známky týrané, zneužívané ani jinak traumatizované ženy, nezjištěny sklony konfabulovat ani patologicky lhát.

17. Ze shora uvedených závěrů i vyjádření znalců je tak patrné, že oba vycházeli toliko z toho, co jim poskytla k dispozici poškozená v rámci pohovoru s ní a dále pak z různých metod zkoumání, avšak jejich závěry jsou zcela obecné nekorespondující a nevypořádávající se s ostatními opatřenými důkazy, které oba soudy již jednou hodnotily. Navíc poškozená se ke zkoumání dostavila s odstupem více jak tří let od doby, kdy mělo k danému jednání docházet a s ohledem na její současný postoj, kdy vše popírá a neguje a snaží se podpořit ve všem obhajobu obžalovaného, se tyto skutečnosti musely nutně odrazit i v jejím postoji k oběma znaleckým zkoumáním, kdy i znalci připustili, že odstup času může mít nepochybně vliv na její vnímání dané reality. Proto krajský soud nepovažoval závěry znalců za tak zásadní, aby na jejich podkladě změnil svůj předchozí názor na hodnocení důkazů a na výpověď poškozené. Kromě toho její motivace pomoci obžalovanému je zřejmá, což se odráží i v tom, že se podrobila i dalšímu psychologickému vyšetření u klinického psychologa Doc. PhDr. et PhDr. Radka Ptáčka, Ph.D. z jehož zprávy vyplývá závěr, že mu poškozená poskytla veškerou součinnost k vyšetření a výsledky lze hodnotit jako validní a odrážejí ochotu posuzované k upřímným a pravdivým odpovědím. Z psychologického hlediska lze konstatovat, že poškozená je stabilní, zralou osobností bez jakýchkoliv projevů duševních poruch, onemocnění nebo prožitého traumatu. Její intelekt a obecně kognitivní funkce jsou plně v pásmu normy bez jakéhokoliv narušení, stejně jako osobnostní vlastnosti a lze je hodnotit jako plně funkční a adaptivní. Posuzovaná je z obecného hlediska plně bez omezení schopna vykonávat náročné činnosti, které jsou spojené s psychickým a fyzickým tlakem. I z těchto závěrů je zřejmé, že hovořeno bylo toliko s poškozenou, která nepochybně s ohledem na svůj současný postoj podávala v tomto směru informace ze svého pohledu, avšak opět bez toho, že by daný psycholog měl k dispozici obsah spisu a byl konfrontován s dalšími provedenými důkazy, zejména pak těmi, které vyvracejí tvrzení poškozené, kdy tato řadu skutečností popírala a negovala, ačkoliv důkazy opatřené v podobě svědeckých výpovědí či zpráv příslušných institucí hovořily o opaku. Krajský soud proto nevycházel z těchto podkladů jako zásadních a relevantních, na základě kterých by své předchozí závěry musel korigovat. Kromě toho je zřejmé, že odstupem času a současným zřejmě normálním způsobem jejich společného života do doby vyřešení celého případu, mohlo dojít ke změně náhledu poškozené na celou věc a tomu přizpůsobila své chování i jednání a navíc nelze dojít k závěru, že by se u všech obětí tohoto druhu trestné činnosti, které byly vystaveny týrání, musely nutně objevit nějaké psychické následky na zdraví. Je to dáno osobnostmi obětí a jsou i takové, které jsou silné a dokáží se s nastalou situací vypořádat lépe než jiné. Ostatně ani tuto skutečnost znalci nepopřeli.
18. Okresní soud tak měl možnost v kontextu všech provedených důkazů sám zhodnotit věrohodnost výpovědi poškozené, což také učinil a vysvětlil, z jakých důvodů jejím tvrzením neuvěřil. S tím se krajský soud ztotožnil, neboť indicií nasvědčujících tomu, že poškozená nevypovídala objektivně, ale ryze účelově ve snaze pomoci svému manželovi – obžalovanému, existuje celá řada. Předně poškozená zaujala postoj, že vše negovala, vše popírala, pokud byla dotazována na konkrétní skutečnosti, vždy vše popírala. V kontextu toho je však třeba na její výpověď nahlížet jako na účelovou a nevěrohodnou, neboť např. její tvrzení o tom, že byla nucena dojít na intervenční centrum je v rozporu se zprávou, kterou toto intervenční centrum

podalo, když toto centrum samo nejprve telefonicky kontaktovalo poškozenou na základě úředního záznamu o vykázání, který obdrželo od Policie ČR. Nešlo tedy o osobní setkání, ale o telefonát ze strany intervenčního centra, které tak konalo ze své úřední povinnosti, kdy v tomto telefonátu poškozená o situaci v rodině nehovořila, jen sdělila, že je se syny v bezpečí u svých rodičů, následně byla seznámena s lhůtami i postupy v takových záležitostech a bylo jí nabídnuto i bezplatné právní a psychologické poradenství. Byla poučena o možnosti využití služeb daného centra. Toho pak poškozená využila, kdy dne 4. 3. 2016 sama centrum kontaktovala (rozhodně tedy ne z povinnosti či donucení, jak uváděla) a domluvila si schůzku, která proběhla dne 7. 3. 2016, která trvala cca jednu hodinu. Při této schůzce za účasti dvou odborných pracovníků (sociálního pracovníka a právničky) uvedla, že psychické a fyzické týrání ze strany manžela trvá řadu let, vysvětlovala, že neměla sílu to řešit, její stud byl umocněn tím, že jsou oba policisté, kdy jí manžel opakoval, že by přišli oba o práci, pokud by něco nahlásila. Po posledním útoku z února 2016 došla k závěru, že musí něco udělat a rozhodla se o poměrech doma promluvit se svou kamarádkou – kolegyní v práci, kdy vše vyústilo ve vykázání manžela. Zpočátku nebyla spokojená s postupem policie, ale postupem času uvedla, že je ráda, že policie zakročila. Také projevila zájem o podání předběžného opatření na ochranu před domácím násilím, kdy jí bylo vysvětleno, jak návrh připravit a vysvětlili jí další postup i to, že návrh musí podat k příslušnému soudu v Chrudimi. Další kontakt již neproběhl, neboť poškozená se sama ozvala a zrušila další konzultace.

19. Shora uvedené informace intervenčního centra tak jasně vyvracejí tvrzení poškozené o bezproblémovém harmonickém soužití a o vyloučení jakéhokoliv psychického či fyzického týrání poškozené, jakož i nedobrovolnosti návštěvy daného centra. Navíc poškozená se informovala na možnost podání předběžného opatření, a toto také podala na okresní soud, který ve věci rozhodoval, přičemž následně popírala, že by se v návrhu jednalo o její podpis.
20. Další tvrzení poškozené, že nikomu neukazovala SMS od obžalovaného a ani lékařskou zprávu, vyvrací výpověď svědkyně [REDAKCE], které SMS ukazovala a poskytla jí i možnost je ofotit, proto se také tímto způsobem dostaly do spisu, stejně tak jí umožnila nahlédnout do lékařské zprávy, kterou však odmítla poskytnout či pořídit její fotokopii. Byť je v dovolání zpochybňováno připuštění výpovědi této svědkyně z toho důvodu, že s poškozenou sepsovala záznam o podaném vysvětlení, pak sice v duchu citovaného nálezu Ústavního soudu ČR, sp.zn. II. ÚS 268/03 nelze použít obsah její výpovědi o tom, co se od poškozené o průběhu jejího manželství a týrání dozvěděla, nicméně skutečnost, že jí poškozená ukázala SMS, které ofotila do spisu i jí předložila k nahlédnutí lékařskou zprávu, nepochybně použít jde, neboť nejde o popis toho, co jí měla poškozená uvádět, ale jde o svědectví o tom, že poškozená nebyla k ničemu ze strany Policie ČR nucena a že zprávy SMS poskytla zcela dobrovolně. I bez použití výpovědi svědkyně [REDAKCE] k samotnému jednání obžalovaného, stále existuje řada dalších důkazů, které obžalovaného z jeho jednání usvědčují, jak je uvedeno níže.
21. Tvrzení poškozené v tom směru, že byla nucena dojít na lékařské ošetření, opět vyvrací výpovědi svědkyň [REDAKCE] a [REDAKCE], které shodně odmítly, že by byla poškozená k čemukoli nedobrovolně nucena a její tvrzení, že nikdy nebyla obžalovaným fyzicky napadena, je v rozporu s tím, co o podstatě zranění, které bylo při jejím ambulantním vyšetření zjištěno a které měl k dispozici znalec MUDr. Lacina, je pak v závěrech znaleckého posudku uvedeno. Znalec jednoznačně uvedl, že zranění odpovídá úderu pěstí do obličeje, naopak nezmiňuje žádné jiné mechanismy vzniku, jak je v odvolání namítáno.
22. Konečně pokud je namítáno, že SMS, které jsou ve spise založeny, poškozená nikomu neposkytla a že může jít v podstatě o falešné SMS stažené z jiného telefonu, jsou opět v rozporu s tím, co uvedla svědkyně [REDAKCE], které poškozená SMS ukázala a umožnila jí je ofotit a dále je to i v rozporu se samotným tvrzením poškozené u hlavního líčení, která k dotazu předsedkyně senátu připustila, že takto měla obžalovaného ve svém telefonu označeného.

23. Všechny shora příkladmo uvedené skutečnosti tak umožňují učinit jednoznačný závěr v tom směru, že poškozená u hlavního líčení nevypovídala v souladu s tím, co se doma skutečně odehrávalo, vypovídala ryze účelově ve snaze neuškodit obžalovanému, tedy i neobjektivně a proto okresní soud nepochybil, pokud její výpověď označil za nevěrohodnou, když takový závěr mohl učinit na podkladě shora zmíněných skutečností bez nutnosti zpracování znaleckého posudku z oboru psychologie.
24. Pokud jde o další námítky obžalovaného uplatněné v podaném odvolání, tyto neshledal krajský soud opodstatněnými. Obžalovaný své jednání zcela popírá a v souladu s ním až u hlavního líčení vypovídá poškozená. Naproti tomu je zde však řada svědeckých výpovědí – policistů, s nimiž poškozená hovořila a kterým se o svých problémech v manželství i s chováním obžalovaného svěřila, přičemž informace podané těmito svědky [redacted] jednoznačně vypovídají o tom, co je uvedeno v popisu skutku. Jednak tito svědci shodně popisují to, jak se měl obžalovaný k poškozené chovat i po jak dlouhou dobu, jak to ona vnímala a také hodnotili její stav v době, kdy jim to sdělovala. V té souvislosti je třeba odmítnout námítky obžalovaného, že psychický stav poškozené mohou hodnotit toliko znalci a nikoliv svědci, neboť oni nehodnotí její osobnost, ale vyjadřují se k rozpoložení poškozené v době, kdy jim sdělovala dané informace, jak na tom po psychické stránce byla, k čemuž rozhodně není třeba znalce. Každý subjektivně dokáže posoudit, zda osoba, s níž hovoří, je v psychické pohodě, či naopak v psychické nepohodě, nervózní, ve stresu, apod. Tak tomu u poškozené bylo, kdy je sice pochopitelné, že na jednu stranu jí nebylo příjemné o soukromých věcech před svědky hovořit, ale poté, co se uklidnila a byl jí vysvětlen postup, se rozhovořila sama a popsala, co se doma odehrávalo.
25. Není také pravdou, že by shora zmínění svědci popisovali události, o nichž by se dozvěděli od svědka [redacted], naopak jednoznačně se vyjádřili v tom směru, co konkrétně před nimi poškozená uvedla. Nejednalo se tedy o reprodukci toho, co by svědci měli vědět od svědka [redacted], ale o reprodukci toho, co sami od poškozené slyšeli. Ničím nepodložené jsou pak závěry a námítky obžalovaného v tom směru, že vše měl vymyslet svědek [redacted] z toho důvodu, že měl o poškozenou zájem. Z žádných důkazů nevyplývá, že by mezi svědkem [redacted] a poškozenou měl existovat jiný než kolegiální či kamarádský vztah, když navíc svědek [redacted] byl nadřízeným poškozené. Ani sama poškozená nic takového neuváděla, zejména v kontextu toho, že by jí měl nabíhat, dělat návrhy, projevovat o ní zájem a pak v podstatě vymyslet toto obvinění, aby přitížil obžalovanému a sám nadřízeným dokázal, že i bez potřebné kvalifikace je schopen zastávat funkci zástupce vedoucího na příslušném oddělení. To jsou všechno spekulace obžalovaného ničím nepodložené, neodpovídající žádnému důkazu v tomto řízení provedeném a navíc příliš nelogické. Jedná se o příliš složitou konstrukci, aby tímto způsobem měl svědek [redacted] projevovat zájem o poškozenou. Proto i námítky obžalovaného v tom směru, že mu schválně měla poškozená sdělovat informace o problémech v manželství, aby se jeho pozornosti zbavila, jsou ryze účelové, ničím nepodložené, spekulativní a zejména nelogické.
26. Nelze přehlédnout, že poškozená byla v dané době policistkou ve službě, kde musela plnit své povinnosti a navíc nosila zbraň. Jak uváděl sám svědek [redacted], všiml si změny jejího chování, kdy měnila své nálady, byla zasmušilá, nebavila se, brečela, byla unavená, což se výrazně zhoršilo na podzim roku 2015. I svědek [redacted] potvrdil, že poškozená kolikrát po telefonátu s obžalovaným byla smutná, brečela, odbíhala pryč, kdy to komentovala tak, že pokud se nerozloučí s obžalovaným způsobem, který on požaduje, nadává jí a k takovým situacím, kdy odcházela s brekem, docházelo postupem doby stále častěji. Vzhledem k tomu, že poškozená musela být ve službě plně soustředěná, aby nedošlo k nějakému problému, jí svědek [redacted] vyzval, aby svou situaci řešila, jinak, že tak bude muset učinit z pozice nadřízeného. Protože poškozená situaci neřešila, ani nechtěla a více se do toho nořila, proto zakročil a celou situaci začal řešit z pozice nadřízeného. V tomto kontextu je třeba uvést, že pokud jde o svědky [redacted], pak jde o kolegy, kteří s poškozenou sloužili dříve, ne v posledním období, tudíž v té době nemusela být

situace ještě tak vyhrocená a navíc lze předpokládat, že se poškozená nebude každému z kolegů, s nímž slouží, ihned svěřovat s problémy v domácnosti, nota bene, pokud dochází k týrání. To se většinou děje za zavřenými dveřmi a oběti násilí jen obtížně rády sdělují, co se doma odehrává. Blíže kolegiální vztah měla poškozená nepochybně ke svému nadřízenému, který si jednak sám všiml změn nálad a chování poškozené, ale jemu se v důsledku dlouhodobějšího kolegiálního vztahu svěřila s tím, co se doma odehrává, stejně tak pak v poslední době i sám kolega [REDAKCE] pozoroval, že vše není tak, jak má být. Z tohoto pohledu proto skutečnosti zjištěné z výpovědi svědků [REDAKCE] kteří si ničeho nevšimli, ještě nemusí znamenat, že k ničemu nedocházelo. Stejně tak svědkyně [REDAKCE] nepochybně nevyprávěla o situaci poškozené to, co věděla, když na jednu stranu měla být poškozená méně sdílná, ale na druhou stranu uváděla, že byla ve stresu a neví důvod. Nelze věřit tomu, že by svědkyně vůbec netušila, co se u poškozené odehrává, pokud spolu delší dobu byly v jedné kanceláři. Kromě toho z výpovědi svědkyně [REDAKCE] vyplynulo, že byla kontaktována mimo jiné i kolegyní [REDAKCE], aby si promluvila s poškozenou jako specialista na domácí násilí s tím, že mají s kolegou [REDAKCE] informace, že v rodině poškozené k násilí dochází. To by rovněž svědčilo pro závěr, že svědkyně [REDAKCE] o situaci poškozené věděla více, než uvedla. I zde je třeba uvést, že tuto část výpovědi svědkyně [REDAKCE] lze použít, neboť nejde o reprodukci toho, co jí měla sdělovat poškozená, ale jde o svědectví o tom, co jí sdělovala svědkyně [REDAKCE]

27. Dále je třeba dodat, že všichni svědci, tedy i kolegové poškozené, jakož i její nadřízení, kterým se v rámci šetření dané věci svěřila, byli vyslechnuti v pozici svědků po náležitém poučení a lze tak vyloučit, že by se mělo s ohledem na námítky obžalovaného jednat o celkový komplot všech těchto osob proti němu, že by šlo o domluvenou věc, apod. Tomu nenasvědčuje ani obsah komunikace z Messengeru, kterou obžalovaný předložil, neboť jsou tam řešeny ryze formální postupy, nikoliv pokyny, jak má kdo vypovídat.
28. V odvolání je namítáno, že ani synové poškozené dle zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále OSPOD) neuváděli nic konkrétního, co by svědčilo pro závěry o možném týrání poškozené v rodině. Nicméně i když nic konkrétního neuvadli, ještě to neznámá, že k ničemu nedocházelo. Tomu, že v rodině nebylo všechno v pohodě a tak harmonické, jak tvrdí obžalovaný a poškozená, nasvědčuje i fakt, že podle sdělení OSPODU na č. l. 391 spisu ve zprávě třídní učitelky základní školy [REDAKCE] ohledně syna poškozené [REDAKCE] je uvedeno, že na přelomu roku pozorovala u něho mírnou zamlklost a změnu v chování, byl více zamyšlený, v práci se objevovaly častěji chyby, největší změna byla v domácích úkolech, které mívaly horší úroveň než práce ve škole. Tušila nějaký problém, ale od chlapce se nic nedozvěděla. Událost, kdy si matka chlapce vyzvedla ve škole, cosi vysvětlila. —
29. I z těchto závěrů lze proto dovozovat, že období, kdy vrcholilo týrání ze strany obžalovaného vůči poškozené (přelom roku), kdy koncem února 2016 mělo dojít k fyzickému napadení poškozené ve spánku, o čemž se zmínila před svými kolegy a je to potvrzeno i lékařskou zprávou obsaženou ve znaleckém posudku a zejména pak závěry znaleckého posudku z oboru soudního lékařství (MUDr. Lacina), tak u syna poškozené [REDAKCE] se objevily určité problémy, což by nasvědčovalo nedobré situaci v rodině, o které však nehovořil a asi ani nechtěl.
30. Ze stejné zprávy OSPODU pak vyplývají i skutečnosti týkající se předchozího manželství obžalovaného s [REDAKCE]. I ona vyhledala pomoc Centra J. J. Pestalozziho s tím, že je týrána a bude se stěhovat do bytu s utajenou adresou. Poté, kdy se sama dostavila, uvedla, že bydlí na utajené adrese s dcerou, k čemuž se rozhodla poté, co byla dne 25. 6. 2006 manželem napadena. I v tomto směru se tedy podávají informace o možném týrání předchozí manželky obžalovaného, byť se ona sama v pozici svědkyně vyjadřovala u hlavního líčení jinak, vše bagatelizovala tím, že byl sice obžalovaný žárlivý, ale týrána nebyla, a důvod její návštěvy centra shora vysvětlila tím, že potřebovala bezplatnou radu, což se jeví v kontextu informací sdělených OSPODEM nepřesvědčivé a účelové.

31. Stejně tak nepřesvědčivě vyznívá i výpověď svědka [REDACTED] – bratra poškozené, který také popíral, že by k nějakému týrání mělo docházet. Jednak nelze přehlédnout skutečnost, že sama poškozená zaujala nyní postoj, že se nic špatného nedělo, že manželství je harmonické a jednak s bratrem na toto téma opakovaně hovořila, tudíž měla nepochybně zájem na tom, aby se nic z toho, co se skutečně odehrálo, neprovalilo. Navíc nelze přehlédnout ani sdělení svědků [REDACTED] a [REDACTED] že oba hovořili s otcem poškozené panem [REDACTED] bývalým kolegou, který měl rovněž podezření na týrání v rodině své dcery, avšak nechtěla mu k tomu nic bližšího sdělit.
32. Všechny shora uvedené skutečnosti a důkazy jednoznačně svědčí pro závěr, že k danému jednání v intenzitě popsané ve skutkové větě rozsudku skutečně docházelo. Soužití obžalovaného a poškozené nebylo rozhodně idylické, měli partnerské problémy související nepochybně s nadměrnou žárlivostí na straně obžalovaného, které obžalovaný řešil tím, že poškozenou neustále kontroloval, schvaloval jí oblečení do zaměstnání, včetně spodního prádla, často jí telefonoval či psal SMS i v době, kdy byla ve službě, přičemž se mu musela i ona sama hlásit a hovor ukončovat způsobem, který on vyžadoval, kontroloval jí mobilní telefon, který musela nechávat po příchodu domů na stole, omezoval jí v kontaktu s rodinou, diktoval jí, jak má odpovídat na SMS či hovory a minimálně 2x ji i fyzicky napadl, naposledy dne 27. 2. 2016 ve spánku, kdy jí udeřil pěstí do hlavy. Kromě toho jí oslovoval vulgárními výrazy, psal jí i vulgární SMS a neustále kontroloval její pohyb, musela se mu hlásit, byla podrobována neustálým výslechům, z čehož byla unavená a psychicky vyčerpaná.
33. Dominantní ve vztahu byl obžalovaný, zatímco poškozená se jevila jako submisivní, která si s chováním obžalovaného nevěděla rady, podřizovala se mu a úkorně jeho nevhodné a hrubé chování snášela, byť jí způsobovalo duševní i fyzickou bolest.
34. Také nelze přehlédnout závěry znaleckého posudku MUDr. Ivana Tůmy, psychiatra, z nichž vyplývá, že osobnost obžalovaného je disharmonicky strukturovaná s rysy paranoidity, vztahovačností, nepřiměřené žárlivosti, která u něho spouští emoční reakce impulzivního typu, hostilitu a agresivní jednání vůči manželce. Nepřiměřená žárlivost doprovázená hostilním jednáním je popisována i první manželkou obviněného v roce 2006, kdy se první manželství obviněného rozpadlo. Ke svému jednání, pro které je nyní stíhán, není obžalovaný kritický, události popírá a bagatelizuje. Nebyla u něho zjištěna žádná duševní porucha nebo nemoc. Znalec tyto závěry učinil na podkladě vlastního psychiatrického a neurosomatického vyšetření i na podkladě dostupné spisové dokumentace. Vycházel tak sice z úředních záznamů podaných poškozenou a [REDACTED] ale také ze zprávy OSPODU ze dne 22. 4. 2016, jakož i ze zprávy Centra sociálních služeb Praha ze dne 10. 6. 2016. Nejde tedy jen o úřední záznamy, ale i další listiny, které byly k důkazům rovněž provedeny a které obsahují informace, z nichž vycházel jak okresní soud, tak krajský soud. To, že poškozená svou výpověď oproti úřednímu záznamu radikálně změnila, neznamená, že by závěry znalce, který zejména vycházel z vlastních vyšetření, neodpovídala realitě. V této souvislosti lze zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 6 Tdo 676/2017, které rovněž připouští využití i úředních záznamů o podaných vysvětleních pro zpracování znaleckého posudku, neboť mnohokrát jsou posudky zpracovávány i před zahájením trestního stíhání či v jeho počátku a lze proto s nimi pracovat, nicméně soudy pak nemohou z obsahu těchto úředních záznamů činit závěry a vycházet z nich jako z důkazů relevantních, když tyto důkazy musí být provedeny řádným procesním postupem v rámci hlavního líčení před okresním soudem. Tak se v daném případě stalo.
35. I toto hodnocení osobnosti obžalovaného ze závěrů znaleckého posudku v kontextu pak s dalšími shora zmíněnými důkazy jednoznačně svědčí pro závěr, že se obžalovaný k poškozené choval způsobem, který je popsán ve skutkové větě.
36. Jak správně konstatoval okresní soud a jak plyne z ustálené judikatury, za „týrání“ je považováno takové jednání pachatele, které se vyznačuje zlým nakládáním buď s osobou blízkou nebo jinou osobou, s níž pachatel žije ve společném obydlí, jímž pachatel se zřetelem k formě použitého

násilí a jeho následků projevuje hrubší stupeň necitelnosti a bezohlednosti, takové jednání se vyznačuje určitou trvalostí popřípadě i soustavností, přičemž se nevyžaduje, aby blízké osobě vznikla újma na zdraví, ale musí jít o jednání, které blízká osoba pro jeho hrubost, bezohlednost nebo bolestivost pocítuje jako těžké příkoří (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 2 Tz 1/83 nebo sp. zn. 3 Tdo 1624/2016).

37. V tomto konkrétním případě je nepochybné, že obžalovaný se opakovaně ve vztahu k poškozené dopouštěl naprosto necitelného jednání, dokonce minimálně dvakrát i hrubého jednání, které vyústilo ve fyzické napadení, když vlivem své žárlivosti jak psychicky, tak i fyzicky týral svou manželku tak, jak je popsáno ve skutkové větě napadeného rozsudku. Zejména šlo o neustálou kontrolu poškozené, jejího pohybu, kontrolu telefonu, opakovaných SMS a volání, ale i určování a schvalování oblečení do zaměstnání, spodního prádla, jeho kontroly, oslovování vulgárními výrazy, zasílání vulgárních SMS, pokud se nerozloučila způsobem, který vyžadoval a dokonce i minimálně dvou fyzických ataků.
38. Jeho jednání poškozená vnímala velice úkorně, měla z obžalovaného strach, byla neustále ve stresu, vyčerpaná, unavená, zasmušilá, bez nálady, opakovaně po rozhovorech s ním odbíhala, brečela, apod. O četnosti jejích kontrol ze strany obžalovaného vypovídají i záznamy telekomunikačního provozu, kdy byl schopen jí ve službě, kde se měla soustředit na své povinnosti, opakovaně volat či psát nevhodné SMS, na které musela reagovat. Četnost jak volání tak SMS rozhodně neodpovídá běžnému kontaktu manželů s nutností řešit věci týkající se domácnosti. Navíc z provedených důkazů, zejména svědka [REDAKCE] jednoznačně vyplývá, že právě po telefonátech či SMS od obžalovaného byla poškozená rozrušená, odbíhala a brečela.
39. Vzhledem ke shora naznačené definici „týrání“ lze tedy uzavřít, že se v tomto případě nejednalo o běžné vzájemné partnerské rozpory, ale že šlo o jasné převažující vymezení role agresora na straně obžalovaného a role oběti na straně poškozené. Ta nebyla ve všech případech schopna se chování obžalovaného účinně bránit, jeho nevhodné a časté ataky snášela, byť jí způsobovaly především psychickou újmu, někdy však i fyzickou a nepochybně musela chování obžalovaného pocítovat jako těžké příkoří. Krajský soud je toho názoru, že chování obžalovaného vykazuje znaky domácího násilí, a to v řadě jeho konkrétních forem (fyzické, psychické, sexuální). Jednání obžalovaného trvalo po dobu více jak jednoho roku v takto intenzivní formě.
40. Pokud jde o délku doby, po kterou mělo k jednání obžalovaného docházet, jak bylo naznačeno již výše, tak soudní praxe považuje za rozhodující pro posouzení tohoto znaku nejen celkovou dobu týrání, ale přihlíží i ke konkrétnímu způsobu provedení činu, intenzitě týrání, jeho četnosti, apod., přičemž v závislosti na konkrétních okolnostech není vyloučeno, aby i doba několika měsíců naplnila tento zákonný znak (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 8 Tdo 105/2008). V daném případě bylo chování obžalovaného velmi časté, intenzivní s projevy necitelnosti i hrubosti ve vztahu k poškozené. Pokud tedy způsob chování a jednání obžalovaného ve vztahu k poškozené trval více jak jeden rok, pak rozhodně lze takovou dobu považovat za znak podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 199 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Je logické, že týrání netrvá nepřetržitě dvacet čtyři hodin denně a že v daném období se mohla vyskytnout i období tzv. klidu, nicméně z popisu událostí od svědků vyplývá, že k atakům obžalovaného docházelo v posledním období poměrně často, poškozená žila v neustálém strachu a napětí a právě toto napětí způsobovalo zejména psychické vyčerpání, stres a únavu u poškozené.
41. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť chtěl porušit zájmy chráněné trestním zákoníkem. Jednání obžalovaného velmi nepříznivě působilo zejména na psychiku poškozené. Pokud obžalovaný nepříznivě působil jak na psychickou tak i na tělesnou stránku poškozené, je třeba takové jednání považovat za týrání blízké osoby žijící s ním ve společném obydlí páchané po delší dobu a takové jednání naplňuje

všechny zákonné znaky zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a obžalovaný si musel být následků svého jednání velmi dobře vědom.

42. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného i přečinem urážky mezi vojáky podle § 378 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, pak k naplnění zákonných znaků tohoto ustanovení nedošlo. Je pravdou, že jak obžalovaný, tak poškozená byli v daném období oba příslušníky Policie ČR a jednání, ke kterému docházelo, se pak odehrávalo mimo jiné i v době, kdy byla poškozená ve službě, nicméně primárně se jednalo o jednání, které se odehrávalo v soukromí, pak takové jednání není způsobilé znevážit poškozenou jako příslušnici bezpečnostního sboru a nevystihuje smysl skutkové podstaty tohoto přečinu, jímž je ochrana vztahů nadřízenosti a podřízenosti plynoucích z nerovného postavení příslušníků bezpečnostního sboru, nikoliv pouze vztahů rodinných, k jejichž narušení došlo. Jednání obžalovaného bylo motivováno osobními neshodami mezi nimi a přehnaná podezřivost či žárlivost nejsou projevem neúcty k poškozené jako příslušnici bezpečnostního sboru a nositelce nižší hodnosti. Z těchto důvodů proto nebylo jednání obžalovaného kvalifikováno jako přečin urážky mezi vojáky, neboť primárně šlo o domácí násilí, které postihuje shora citované ustanovení § 199 tr. zákoníku.
43. Pokud jde o uložený trest, ten byl s ohledem na vypuštění právní kvalifikace přečinem urážky mezi vojáky podle § 378 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku korigován.
44. Okresní soud respektoval všechny zásady pro ukládání trestu uvedené v § 39 tr. zákoníku, a pokud uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu dvou roků a šesti měsíců, pak nelze hovořit o tom, že by takový trest byl s přihlédnutím k povaze a závažnosti jednání obžalovaného, ale i s přihlédnutím k hodnocení jeho osoby, k jeho osobním, rodinným a majetkovým poměrům, s přihlédnutím ke způsobu života obžalovaného a možností jeho nápravy, ale i s přihlédnutím k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, jako trest nepřiměřeně přísný, nicméně s ohledem na vypuštění jedné právní kvalifikace byla právě zkušební doba zkrácena na dva roky, tedy o šest měsíců oproti rozhodnutí okresního soudu.
45. Obžalovanému svědčí polehčující okolnost dosavadního řádného života, přitěžující okolnosti shledány nebyly. Okresní soud správně ukládal pouze výchovný trest, a to na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, která se pohybuje od dvou do osmi let. Proto trest uložený na samé spodní hranici odpovídá všem zákonným hlediskům i možností nápravy obžalovaného, jakož i charakteru spáchané trestné činnosti, u níž nebyly zjištěny žádné výrazné následky. Důvod ukládat trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy v nižší výměře než dva roky, nebyl shledán opodstatněným a navíc pro takový postup nejsou splněny ani zákonné podmínky.
46. Jak bylo zmíněno již shora, s ohledem na vypuštění jedné právní kvalifikace došlo v rámci ukládání trestu pouze ke snížení celkové délky zkušební doby oproti původnímu rozhodnutí o šest měsíců, tedy na celkovou dobu dvou roků. Taková zkušební doba je zcela přiměřená a odpovídá i výši uloženého trestu.
47. Odvolací soud proto z podnětu odvolání obžalovaného vypustil z popisu skutku tu pasáž, která se týkala původní právní kvalifikace urážky mezi vojáky, vypustil i tuto právní kvalifikaci přečinem podle § 378 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a změnil i délku zkušební doby u uloženého dvouletého trestu odnětí svobody, kdy tuto stanovil na dobu dvou let.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti

kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 9. října 2019

JUDr. Šárka Pfeiferová v. r.
předsedkyně senátu

